

PAHAT POMOT -sarja

Dirullinen
DIILI
Kyra Parsi

JOHNNY
Kruiga

Kyra Parsi

PIRULLINEN DIILI

PAHAT POMOT OSA I

Suomentanut Anna-Mari Raaska

Johnny Kniga

Helsinki

Ensimmäinen painos

Copyright © 2023 2641198 Alberta Ltd.

Englanninkielinen alkuteos: *A Deal with the Bossy Devil*

Suomenkielisen laitoksen © Anna-Mari Raaska ja Johnny Kniga 2026

JOHNNY KNIGA

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-362-0

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

Luku I

SE OLI KAIKKIALLA.

Pitkin poikin somea, tv:ssä, omissa viestiryhmissäni. Video Vallusta mäjäyttämässä Adrien Cloutieria kävelykepillä perhekalleuksille oli – tietenkin – noussut valtakunnallisiin uutisiin nopeammin kuin edellisten liittovaltiovaalien tulokset.

Ja ihmiset *hurrasivat*.

Selasin viimeisimmän Jamien lähettämän postauksen kommentteja, ja kannustukset saivat minut hykertelemään tyytyväisenä.

NaamallalstujienKlubi: TÄMÄ on kontenttia, jonka takia maksan netistä

MiesbimboaEtsimässä: Kuka tuo nainen on?

minäolenNPC: Oliko jollain tosielämän Missä Vallu 2020-luvun bingolapussa? Ei mullakaan

PiraattiHanhiemo: Hullu-Vallu juoksemassa sekopäisenä ympäri Torontoa ja mäiskimässä etuoikeutettuja miljardöörejä munille naamiaisrekvisiitalla on uusi fetissini.

Sitten olivat tietysti huolestuneet kanssaihmiset...

NuolePallejani6g: Muija joutuu vielä katumaan. Kuulen tänne asti, kuinka Cloutier värvää jo lakimiesarmeijaa. Hän repii tyypin riekaleiksi. RIP

MaitomiesMatkalla39: Hei jos tunnette likan niin pitäkää leipäläpenne kiinni. Me ei tiedetä missä Vallu on. Ei olla koskaan edes kuultu hänestä

Viimeinen käyttäjä oli juuri ladannut uuden, lyhennetyn version klipistä ja linkannut sen kommenttikenttään. Kolmen sekunnin mittaisessa pätkässä kävelykeppi iskeytyi voimalla kohteeseen, kuvaaja hengähti kauhuissaan ja alkoi nauraa kääkättää hulluna, kun Adrien putosi polvilleen edessäni ja päästi kumean ähkäisyn kasvot tuskasta väentyneinä.

Paitsi että se kolmen sekunnin klippi oli editoitu kymmenen tunnin loopiksi, ja video oli nimetty osuvasti: ”ASMR / Rauhoittavaa Meditoitintaustaa Unettomuuteen”.

Nauraa hörötin ja lähetin linkin Jamielle juuri kun juna alkoi hidastaa asemalle. Näin viihdyttävää työmatkaa en ollut kokenut aikoihin. Tuskin koskaan.

Ja todennäköisesti joudut maksamaan siitä kalliisti noin kymmenen minuutin kuluttua.

Huitaisin sisälläni kaikuvan äänen syrjään, en antaisi sen masentaa. Ei kannattanut stressata jostain, mitä ei ollut vielä edes tapahtunut.

Ihmiset eivät tienneet, että videolla näkyvä nainen olin minä. Klipissä näkyi vain takaraivoni, ja olin verhoutunut Vallun peruukkiin, hattuun ja silmälaseihin. Valepuku oli hyvä, ja netissä kiinnostus lakastui nopeasti. Juttu kuivahtaisi todennäköisesti kokoon ja kaikki unohtaisivat sen viikonloppuun mennessä. Viimeistään.

Ongin kulkukortin laukusta ja piippasin itseni aina toimistorakennuksen viidenteen kerrokseen asti kykenemättä pidättelemään pientä, tuhmaa virnistystä. Aina kun vain räpäytin silmiäni, kuva Adrienin tuskaisista kasvoista välähti mieleeni ja sinkautti verenkiertooni taas yhden annoksen poreilevaa oksitosiinia.

NuolePallejani69 oli väärässä. Kaduin ainoastaan sitä, että olin paennut aulasta niin nopeasti kuin kykenin enkä ollut ehtinyt nauttia sekuntiakaan juuri jakamastani oikeudesta. Adrien ansaitsi sen, koska oli –

Hätkähdin, kun vasemmalla puolellani olevasta ovesta työntyi käsi, joka tarttui minuun ja veti minut pieneen kokoushuoneeseen, joka sijaitsi samalla käytävällä kuin oma työpisteeni.

”Voi luoja”, Alba sihisi. Hänen kyntensä kaivautuivat ihooni, ja ovi pamahti kiinni takanamme. ”Voi hyvä luoja.”

Minä virnistin. ”Eikö?”

”Ei. Lopeta tuo”, hän tiuskaisi, ja hänen juuri muotoillut kulmakarvansa vetäytyivät yhteen. ”Tämä ei ole mikään vitsi, Ria. Adrien on sotajalalla. Mitä helvettiä sinä oikein ajattelit?”

”Hän ansaitsi sen”, totesin tynesti samalla kun kiemurteilin irti siskoni korkkiruuviotteesta. ”Se tyyppi on täysi kusipää. Tiedät sen paremmin kuin kukaan muu.”

”Sekö sinun selityksesi on?” hän sihisi. Hänen nenänpänsä helotti jo paljastavan punaisena. ”Iskit Adrien Cloutieria munille kävelykepillä, koska hän on mielestäsi kusipää?”

”En. Tein sen, koska hän on himokas törkymöykky, joka läimäytti minua pepulle ilman lupaa. Se, että hän on myös kusipää, oli vain lisäkannustin.”

Hän säpsähti. ”Siis mitä?”

”Jep. Kyllä nyt varmaan harmittaa, Alba. Huusit minulle ennen kuin tiesit kaikki faktat.”

Hänen silmänsä kapenivat. ”Hetkinen – aloita ihan alusta. Sinä siis väität, että hän läimäytti sinua pepulle... keskellä lippulaivahotellimme aulaa?”

No *tuolla* tavalla sanottuna se kieltämättä kuulosti hieman naurettavalta.

”Periaatteessa”, vahvistin. ”Tavallaan.”

Melkein kuulin hammasrattaiden raksuttavan hänen massiivisissa, ylianalyttisissä aivoissaan. ”Pohjois-Amerikan

suurimman hotellikonsernin toimitusjohtaja *tavallaan* ahdisteli sinua seksuaalisesti julkisella paikalla?”

”Niin”, vastasin. ”Ehkä.”

Alba nosti kädet puuskaan.

Vaihdoin painoa jalalta toiselle. ”Tai siis, on ehkä olemassa ihan pieni mahdollisuus, ettei se ollut hän.”

Alban silmät siristivät uhkaavan teräviksi rakosiksi. ”Mitä se tarkoittaa?”

Keskustelu ei ollut menossa minun kannaltani hyvään suuntaan. ”Puolustukseksi sanottakoon, että olin hyvin humalassa.”

”*Ria*.”

”Minä olin!” Peräännyin askeleen. Alba näytti olevan räjähdyspisteessä – eikä ainoastaan siksi että oli kahdeksannella kuukaudella raskaana, kaksosista. ”Se oli halloween-ilta! Me kaikki oltiin ihan naamat.”

Hänen ilmeestään päätellen selitykseni ei tehonnut.

”Kerro tarkalleen, mitä tapahtui”, hän penäsi. ”Ihan alusta loppuun.”

”Okei, mutta voidaanko nyt vain, tuota, hengittää ensin pari kertaa oikein syvään?” yritin ehdottaa hiljentäen tietoisesti ääneni rauhoittlevaksi. ”Luulen, että keskustelun loppuosa hyötyisi ripauksesta zen-asennetta.”

Päätellen siitä, miten tiukasti Alban huulet nipistyivät yhteen, hän ei ollut samaa mieltä. Minä vedin siitä huolimatta henkeä syvään sisään ja pidättelin sitä, kunnes hän vastahakoisesti seurasi esimerkkiäni. Sitten päästimme ilman ulos.

Hänen uloshengityksensä oli lyhyt puuskahdus, jota säesti kärsimätön jalannaputus lattiaan. Tämän enempää zeniä ei ollut luvassa.

”Olkoon, *hyvä on*. Aloitetaanpa.” Vilkaisin kokoushuoneen ikkunasta varmistakseni, ettei kukaan toimiston juorukelloista katsellut tai kuunnellut salaa, sitten madalsin ääntäni uudelleen

ja sanoin: ”Okei, eli siis Arman, Jamie ja minä osallistuimme perjantai-iltana halloweenparaatiin – mikä ei kyllä ollut niinkään varsinainen paraati vaan enemmänkin megalomaaniset katujuhlat, ankaraa ryyppäämistä ja tusinoittain rähjäisiä Dwight Schruteja muhinoimassa vielä rähjäisempien Harley Quinnien kanssa. Hyvin mautonta, mutta jännällä tavalla myös tosi hienoa. Suosittelen sitä lämpimästi ensi vuodeksi.”

Alba ei näyttänyt kovin vakuuttuneelta.

”Mutta siis”, jatkoin ja nojasin olkapäättäni seinään. ”Olimme juuri ohittamassa hotellin, kun minulle tuli vessahätä, joten livahdin sisään.”

Paitsi että se ei ollut käynyt ihan niin helposti. Hotellin pääovea oli reunustanut oikea turvamiesarmeija, jonka tarkoitus oli estää satunnaisten bilettäjäien pääsy rakennukseen – mikä oli varsin ymmärrettävää. En usko, että kukaan vieraista, jotka maksoivat nelinumeroisia summia yhdestä hotelliyöstä, oli kovin halukas jakamaan tilat naurettaviin asuihin pukeutuneiden humalaisten, metelöivien idioottien kanssa.

”Päästettiinkö sinut sisään? Käyttämään naistenhuonetta?” Alba kysyi epäilevästi. ”Eikö hotellin sisäänkäynnillä ollut variointia?”

”Mmh, jep, no siis... Saatoin ehkä käyttää sinun kulkukorttiasi päästäkseni sisään.” Ääneni vaimeni tunnustukseni loppua kohden pelokkaaksi kuiskaukseksi, kun katselin siskoni vihaisen katseen muuttuvan tappavaksi.

”Mitä.” Ei olisi uskonut, että yksi pieni sana voi kuulostaa niin viiltävältä.

”Tiedän, tiedän! Minä mokasin”, sanoin levitellen käsiäni. ”Mutta Alba, minun oli ihan pakko päästä pissalle! Se oli hätätapaus!”

”Joten käytit minun rajatonta kulkukorttiani – jonka on tarkoitus olla vain ja ainoastaan minun käytössäni – päästäksesi sisään, ja sitten iskit pomoani munille naamiaisasuusi kuuluvalla

kepillä? Tajuatko ollenkaan, kuinka huonosti tässä voi käydä meille molemmille?”

”Okei, kaksi asiaa. Ensinnäkään minä en ihan oikeasti edes tiennyt, että se oli hän. Ja toiseksi *hän* ei ainakaan tiedä, että se olin *minä*.”

Henkäyksenohut iho Alban vasemman silmän alla väreili. ”Selitä.”

”Luulin ensin, että se oli vain joku ääliö todella vakuuttavassa naamiaisasussa”, myönsin. ”Se ei nimittäin ollut ensimmäinen Adrien Cloutier, johon sinä iltana törmäsin, hän nyt vain sattui olemaan ainoa aito. Ja haluan vielä muistuttaa, että olin todella humalassa. Siis... *niin* humalassa että oli oikea ihme, että edes osuin maaliin.”

”Ja tuonko on tarkoitus parantaa oloani?”

”No siis... jep, tavallaan.”

”Ria.” Hän lausui nimeni sillä hitaalla, venyttelevällä tavalla, joka tarkoitti, että minun tulisi kuunnella hyvin tarkasti joka ikistä seuraavaa sanaa. ”Olen tehnyt töitä sille tyyppille neljä vuotta, enkä ole koskaan nähnyt häntä näin vihaisena. Hän tappaa sinut, ja sitten hän pakottaa minut hautaamaan typerän ruumiisi.”

”Aika synkkää, Alba. Ei ollenkaan tapaistasi.”

”Tiedätkö, mikä muukin on synkkää. Ruumisarkut.”

”Tiedätkö, mikä on vielä synkempää? Että sivuutat sen, että hän kajosi ensin minuun.”

Se sai hänet vaikenemaan ihan viideksi sekunniksi.

”Anteeksi”, hän lopulta mumisi hiljaa rippunen syyllisyyttä äänessään. ”Mutta... kerro minulle mitä tapahtui, ja mietitään sitten, mitä tehdään.”

Huokaisin raskaasti. ”Okei, eli pähkinänkuoressa – kun tulin ulos naistenhuoneesta, joku mies takanani ensin nipisti minua pepusta, sitten läimäytti sitä todella kovaa ja sanoi jotain ’tiukasta, pantavasta perseestä’ ennen kuin käveli pois. Se tapahtui käytävässä, ja... minä ihan oikeasti jähmetyin.”

Alban kulmakarvat olivat taas vetäytyneet yhteen. Tällä kertaa hänen kiukkunsa ei kuitenkaan kohdistunut minuun.

”Ongelma on vain siinä, että koska jähmetyin niin pitkäksi aikaa, ehdin nähdä hänet vain takaapäin ennen kuin hän katosi jo kulman taakse ja hävisi aulan väkijoukkoon. Tiesin, että hän oli pitkä, tummatukkainen ja hänellä oli sininen puku.”

Muistin myös miehen pistävän, läpituokean partaveden hajun. Hän haisi siltä kuin olisi dipannut koko kehonsa vaatteet päällä myskiseen litkuun. Se oli oksettavaa.

”Mitä sitten tapahtui?” Alba hoputti. Hän vaihtoi painoa jalalta toisella ja nosti kädet pyöreälle vatsalleen.

Vedin pienen neuvottelupöydän alta tuolin ja käänsin sen ympäri viittoen häntä istumaan. ”Raivo tapahtui. Sääntäsin eteishalliin ja näin hänet heti juttelemassa jonkin äijäporukan kanssa – ainakin *luulin*, että se oli hän. Hän oli pitkä, hänellä oli tumma tukka ja sininen puku. Ja muistan, että mielessäni vilahti, kuinka paljon mies muistutti Adrien Cloutieria... mutta alkoholi aivoissani sanoi, että se oli vain joku ääliö, joka oli pukeutunut kuin Adrien Cloutier.”

Jos kusipäällä olisi oma aikakauslehti, The Cloutier Look äänestettäisiin ilman ironian häivää tyyliksi, joka todennäköisimmin saa naisen levittämään jalkansa. Tai jotain muuta yhtä oksettavaa.

Halloweenina Cloutier-fanit erotti kilometrien päähän. Kaikilla oli puku pykälässä, sliipattu tukka oli kammattu täydellisen sileästi toiselle puolelle, ja joka ikisellä oli sellainen älyttömän ylihintainen rannekello, joka hänelläkin aina oli.

Oli merkillistä, millainen pakkomielle se tyyppi monille oli. En ymmärtänyt sitä ollenkaan.

”Joten, kun lampsin sinne missä hän seiso, en edes pysähtynyt miettimään. Kutsuin häntä aivokuolleeksi törkimykseksi ja kävin kiinni kulkusiin. Tajusin ehkä kaksi sekuntia sen jälkeen, kun hän oli pudonnut, että kyseessä oli herra itse.”

Kyllä, Adrien Cloutier oli äärimmäisen etuoikeutetun ja säälimättömän mulkun maineessa. Kyllä, hän oli tehnyt Alban elämästä helvettiä. Mutta hän oli myös pelottavan varakas ja vaikutusvaltainen, eikä mikään määrä alkoholia maailmassa olisi estänyt minua tajuamasta välittömästi, että miehen kimp-puun käyminen oli ollut hirveä virhe, jolla olisi mahdollisesti tuhoisat seuraukset elämälleni.

Joten olin ottanut jalat alleni.

”Miten on mahdollista, etteivät turvamiehet lähteneet pe-rääsi?” Alba kysyi hieroen yhä vatsaansa. En ollut varma, yritti-kö hän rauhoitella sillä vauvoja vai itseään.

”Lähtivät he. Mutta livahdin heti takaisin paraatin jouk-koon, ja he varmaan kadottivat jälkeni.” Ennen kaikkea siksi, että Arman oli ollut riittävän fiksu ja selvä ja oli laittanut mi-nut riisumaan hattuni, peruukkini ja silmälasini ennen kuin oli antanut minulle takkinsa. Sen jälkeen olimme kadonneet pikavauhtia.

Koko juttu tuntui hauskemmalta tänä aamuna, varsinkin sen jälkeen, kun video oli mennyt viraaliksi. Sillä kaiken muun hyvän lisäksi joku oli juuri kuvannut videota kuuluisasta Cloutier-hotellin suihkulähteestä ja massiivisesta katto-kruunusta sen päällä, kun kaikki oli tapahtunut.

Se oli elegantti, luksusta tihkuva video, jonka tunnelmaa korosti taustalla soiva pehmeä pianomusiikki... kunnes Vallu marssi suoraan kuvaan nettikommentojien mukaan ’uhkuen häiriintynyttä energiaa’ ja alkoi singota järjettömiä loukkauksia itselleen Adrien Cloutierille. Ja heti sen jälkeen – *pam!* Äijä maassa, pakeneva sarjakuvahahmo karkuteillä.

Se oli upeaa.

”Lakkaa hymyilemästä!” Alba tiuskaisi ja potkaisi minua sääreen. ”Ria, tämä ei ole hauskaa! Kuinka monta kertaa minun pitää vielä sanoa se? Adrien on suunniltaan koko tästä jutusta. Hän on ollut täällä aamuneljstä asti raivokkaan inspiraation

vallassa. Hän oli lähettänyt minulle neljäkymmentäkolme sähköpostia ennen auringonnousua.”

Totta puhuen se teki koko jutusta entistä huvittavamman.

”Lakkaa.” *Potku*. ”Nauramasta.” *Potku*.

”Auts!” sihisin hieroen säärtäni. ”Rauhoitu! Kukaan ei tiedä, että se olin minä!”

”*Vielä!*” hän tiuskaisi. ”He eivät *vielä* tiedä, että se olit sinä. Pyöreät silmälasit ja peruukki eivät ole niin hyvä valepuku kuin näytät luulevan.”

”Paitsi että tuo ei ole totta. Pelkät lasit olisivat riittäneet, ainakin kaikista leffoista päätellen”, väitin vastaan. ”Etkö ole koskaan kuullut Clark Kentistä? Siis en nyt väitä, että olisin varsinaisesti kansan *sankari* kuten Teräsmies – *auts!* Lakkaa potkimasta minua!”

”Tämä ei ole mikään vitsi!”

”Tästä olisi tullut sellainen, jos olisin ehtinyt päästä loppuhuipennukseen Adrien Cloutierista Lex Luthorina, mutta sinä pilasit sen”, sanoin ja yritin potkaista häntä takaisin. ”Sitä paitsi olen ihan tosissani. Hän ei olisi tunnistanut minua, vaikka olisin ollut *ilman* valepukua. Sillä tyypillä ei ole aavistustakaan, kuka minä olen, piste.”

”Et voi tietää sitä varmasti”, Alba sanoi, mutta näin hänen olkapäidensä rentoutuvan hieman.

”Alba, olen työskennellyt täällä kaksi vuotta ja törmännyt häneen tasan kerran. Siinä kaikki.” Vuotta aiemmin olimme osuneet hissiin samaan aikaan kahden muun ihmisen kanssa, eikä hän ollut vilkaissut minuun päinkään.

”Niin, mutta olet myös minun siskoni.”

Katsoin häntä epäilevästi. ”Tietääkö hän edes, että sinulla on sisko? Onko hän koskaan kysynyt?”

Alba mutristi huuliaan ja katsoi toisaalle, mikä riitti vastaukseksi. Tietenkään Adrien ei ollut koskaan kysynyt. Miksi hänen muka pitäisi tietää, oliko hänen ylityöllistetyllä assistentillaan,

joka oli työskennellyt hänelle neljä vuotta, sisaruksia? Miksi hänen pitäisi tietää alaisestaan yhtään mitään? Miksi hän muka välittäisi kenestäkään muusta kuin itsestään?

Koko helvetin planeetan paskin pomo.

”Joten meidän ei siis oikeastaan tarvitse olla yhtään huolis-
saan, vai mitä?” esitin.

Alba avasi suunsa – todennäköisesti väittääkseen taas vastaan – mutta hänet keskeytti sarja keveitä kilahduksia, jotka sa-
telivat hänen puhelimeensa toinen toisensa perään.

”Voi taivas”, hän voihkaisi puhelimelleen. ”Hän käski minut taas luokseen.”

Autoin hänet seisomaan ja puristin lohduttavasti hänen kättään. ”Älä stressaa niin paljon”, sanoin ja tökkäsin lempeästi hänen valtavaa vatsaansa. ”Se ei tee hyvää leivontaprosessille.”

”Lakkaan stressaamasta heti, kun sinä alat suhtautua elämäsi vähän vakavammin”, hän sanoi pitäen edelleen kiinni kädestäni. Nyt uurteet hänen kasvoillaan eivät johtuneet niinkään ärtymyksestä kuin huolesta. ”Tämä on... Ria, hän voi haastaa sinut oikeuteen. Ymmärrätkö, miten –”

Ovi lennähti auki ennen kuin hän ehti ajatuksensa loppuun ja sai meidät molemmat hypähtämään.

”Voi luoja, siinähän sinä olet!” Hassan huudahti. Hän puristi puhelintaan niin tiukasti, että hänen rystysensä olivat valkoiset.

”Miksi et vastaa puhelimeesi? Adrien on lähettänyt ihmisiä etsimään sinua.”

Tyypillä ei ollut tippaakaan kärsivällisyyttä. Siitä oli tuskin kolmeakymmentä sekuntia, kun hän oli viestittänyt Alballe.

”Anteeksi. Menen takaisin yläkertaan nyt.” Alba päästi irti kädestäni syvään huokaisten, mutta vasta mulkaistuaan minua tavalla, josta kävi selväksi, ettei saarna ollut vielä lopussa.

”Ei sinua”, Hassan sanoi ja nykäisi leukaansa minun suuntaani. ”Hän haluaa Rian. Adrienin turvamiehet etsivät häntä kaikkialta.”

Vannon, että näin sisareni sielun leijailevan ulos hänen jäykistyvästä kehostaan, kun Hassanin sanat upposivat hänen tajuntaansa.

No... voi paska.

Luku 2

SITÄ JOTENKIN AAVISTAA olevansa pulassa, kun yksi maan rikkaimmista miehistä laittaa koko henkilökohtaisen turvamieskaartinsa perään.

Kyllä. Hassanin mukaan Adrien Cloutier oli laittanut *koko henkilökohtaisen turvamieskaartinsa* etsimään minua, mikä oli paitsi melkoisen ylimitoitettua, myös vähän hassua. Minähän en piileskellyt.

”Siinä hän on!” Peter Gladwell karjahti, kun astuin ulos kokoushuoneesta. Aivan kuin olisin ollut vankikarkuri ja hän olisi juuri saanut minut kiinni. ”Hän piilotteli kokoushuoneessa!”

Ensinnäkään se ei ollut totta. Toiseksi – vau. Tyyppi ei tosiaankaan ottanut pakkeja hyvin.

”Sinäkö olet Ria Sanchez?” Kalju, roteva mies mustassa puvussa löntysteli luoksemme mittaillen minua kuin arvioiden fyysisen uhkan tasoa, jonka minun 160-senttinen vartaloni aiheutti hänen kahdelle metrilleen muhkurasta lihasta.

Lihakset pingottuivat hänen liian kireän pukunsa kangasta vasten. Ei näyttänyt kovin mukavalta.

”Myönnän syyllisyyteni”, vastasin nenäkkäästi.

Alba nipisti käsivarttani niin kovaa, että ihan kirjaimellisesti hyppäsin ilmaan. ”Auts!”

Hän ei reagoanut. ”Hei, Frankie. Mistä oikein on kysymys?”

Frankie pudisti päätään. ”En saa puhua siitä. Sori, Albs. Olemme saaneet ohjeet saattaa hänet yläkertaan Cloutierin toimistoon ensi tilassa. Enempää en voi sanoa.”

”Olisin voinut vallan mainiosti saattaa itse itseni”, sanoin miehelle ja hieroin käsivarttani. ”Mutta hyvä on, mennään.”

Alba ja minä seurasimme Frankieta käytävää pitkin hisseille ja yritimme olla huomaamatta työtovereidemme tuijotuksia ja kuiskauksia, kun vielä kolme muutakin turvamiestä liittyi joukkoon ja alkoi kävellä vierellä piirittäen meidät. Ilmeisesti siltä varalta, että yrittäisin karkuun.

Yksi heistä myös mumisi koko ajan jotain olkapäähänsä, ja olin nähnyt elämäni aikana riittävän monta toimintaelokuvaa (kaksi) tietääkseni, että jossain siellä todennäköisesti piilotteli mikrofoni.

Kaiken kaikkiaan se oli todella teatraalista ja älytöntä. Puhdasta liioittelua. Varsinkin kun asian olisi voinut hoitaa yhdellä ainokaisella sähköpostiviestillä. ”Tule toimistooni.” Siinä kaikki. Muuta en olisi tarvinnut. Yksi sähköposti, yksi lause.

Painoin mieleeni, että pitäisi muistaa huomauttaa siitä hänelle.

Alba kääntyi katsomaan minua, kun astuimme hissiin. ”Lupaa minulle, että käyttäydyt kunnolla, kun menet sisään. Ei mitään huonosti peiteltyjä loukkauksia, ei viisastelua eikä varsinkaan tippaakaan sarkasmia.”

”Miksi? Siis – eikö hän tajua sarkasmia?” Puhuin matalalla ja muka huolestuneella äänellä painaen kättä rintaani vasten. ”Voi ei, miespolo.”

Vaalealta mieheltä vasemmalla puolellani pääsi jonkinlainen naurunpurskahdus, jonka hän yritti naamioda yskäksi.

”Mitä minä juuri sanoin?” Alba tiuskaisi äärimmäisen turhautuneena.

Jouduin pinnistelemään, etten olisi pyöräyttänyt silmiäni takaraivoon asti. ”Lupaan yrittää käyttäytyä.”

Hän huokaisi raskaasti ja nipisti nenänvarttaan. ”Hän syö sinut elävältä”, hän kuiskasi.

Kaksi turvamiehistä nyökkäsi.

Hissi kilahti ennen kuin ehdin sanoa mitään muuta, ja me kaikki kuusi astuimme käytävälle.

ANTIKLIIMAKSEISTA TÄMÄ OLI ihan kärkipäässä.

Kaikki se hässäkkä turvamiesten kanssa ja Alban tuomio-päivän ennustukset, ja kun pääsimme Adrienin toimistoon, se oli tyhjä. Ei raivosta savuavaa Adrienia, ei henkilöstöhallinnon edustajaa, ei uhkailevia lakimiehiä, eikä poliisiviranomaisia kirjaamassa lausuntoja.

Minut komennettiin istumaan ruskealle nahkasohvalle ja odottamaan. ”Hän tulee pian”, Frankie sanoi ennen kuin sulki oven takanaan.

Ja sitten minun oli teeskenneltävä, etten kuullut kuinka hän lukitsi sen.

Siitä oli jo tunti.

Ensimmäiset neljäkymmentä minuuttia menivät ihan hyvin... mutta sitten puhelimeni sammui ja jäljellä olimme vain minä ja ajatukseni Adrienin valtavassa, ylellisesti sisustetussa toimistossa.

Kestin tasan kolme minuuttia.

”Hei, Frankie?” huusin kun olin ensin kokeillut, että ovi tosiaan oli lukossa. ”Osaatko sanoa, kuinka pitkään joudun vielä odottamaan?”

Ei vastausta.

”Okei... no olisiko sinulla edes lainata minulle puhelimen laturia?”

Ei vastausta.

”Alba?” yritin seuraavaksi. Alban työpöytä oli parin metrin päässä ovesta. Jos hän oli paikalla, hänen olisi pitänyt kuulla minut. ”Oletko siellä?”

Ei vieläkään vastausta.

Oikeastaan koko homma täytti vapaudenriiston tunnusmerkit. Jos Adrien uhkaisi minua oikeusjutulla, voisin ehkä käyttää sitä häntä vastaan.

Ehkä.

En ollut asianajaja, mutta oli se varmasti tyhjää parempi.

”Ihan vain, jotta olemme kaikki tästä tietoisia, niin minua pidetään täällä vastoin tahtoani”, huusin ovelle.

Minulle tuli mieleen, että kuva- ja videotodisteista olisi varmasti hyötyä, ja aloin katua, että olin tuhlannut viimeiset kymmenen prosenttia puhelimen akusta katselemalla, kun kissat pudottelivat asioita alas hyllyiltä samalla kun tuijottivat rävähtämättä raivostuneita ihmisiä silmiin.

Tavallaan. Osa niistä oli ollut tosi, tosi hauskoja.

Adrienilla täytyi olla jossain laturi tai pari...

Katselin ympärilleni etsien valkoisia johtoja joko luikertelemassa pistokkeista tai kauniisti kerällä puisilla pöytätasolla.

Se ei ollut ihan helppoa, suuressa toimistossa oli nimittäin järkyttävä määrä kasveja. Niitä oli niin paljon, että ne saivat ilman sisäpuolella tuoksumaan erilaiselta, vähemmän tunkkaiselta kuin muualla toimistorakennuksessa.

Kuljeskelin ympäriinsä ja tutkin jokaisen pistorasian erikseen, mutta ne kaikki olivat tyhjiä. Päätin siis tarkistaa hänen työpöytänsä.

Mahonkinen pöytätaaso oli vaikuttavan siisti, täysin vapaa pölystä, roinasta ja kaikista ihmiselämän merkeistä lukuun ottamatta langattoman näppäimistön vieressä nököttävää mustaa laatikkoa, joka erottui selvästi toimiston muusta irtaimistosta.

En kiinnittänyt siihen huomiota, vaan yritin avata ylintä pöytälaatikkoa, mutta se oli lukossa. Niin oli toinen ja kolmaskin ja... ne kaikki. Ne kaikki olivat lukossa.

Huokaisin ja lysähdin kirjoituspöydän tuoliin ja tulin heti kiukkuiseksi, kun huomasin, kuinka paljon mukavampi se oli kuin oma työtuolini alakerrassa. Hän tuskin joutui kärsimään jäykästä alaselästä, jos istui tässä laiskanlinnassa liian pitkään. Tuoli tuntui aivan saakelin ergonomiselta.

Pyörähdin ympäri muutaman kerran, naputtelin jalkaani, napsuttelin sormiani, tarkistin hiussuortuvani kaksihaaraisten

varalta ja yritin pidätellä hengitystäni, josko se olisi auttanut edes hieman tylsistymiseen. (Ei auttanut.)

Kului kymmenen minuuttia. Sitten viisitoista. Kaksi-kymmentä.

Nyt aloin olla jo niin pitkästynyt, että tunsin houkutusta ruveta laskemaan lähimmän saniaisen lehtiä samalla kun katsoisin sen kasvua. Mutta sitten katseeni osui taas mustaan laatikkoon.

Mitä jos sen sisällä oli laturi?

Tiesin, ettei siellä ollut sellaista. Se ei näyttänyt laatikolta, joka piti sisällään sekalaisia toimistotarvikkeita. Se näytti aivan liian tyylikkäältä ja kalliilta sellaiseen tarkoitukseen.

Mutta mitä sen sisällä sitten oli? Lahja? Kahisevaa käteistä? Neitsyiden sieluja?

Avaa minut, laatikko kuiskasi viettelevästi. Et uskokaan, kuinka monta laturia sisälläni on. Olen halkeamaisillani niistä. Vannon itse Pandoran nimeen.

Kaksi asiaa oli pomminvarmoja. Ensinnäkin loota valehteli päin näköä. Ja toiseksi aivoni olivat romahtamaisillaan tylsyydestä. Ne taivuttelivat ja vääntelivät ja keksivät aina vain kaukaa haetumpia teorioita laatikosta ihan vain jotta minulla olisi jotain tekemistä.

Kuten että mitä jos tämä olikin psykologinen koe? Sellainen, joissa laitetaan pieni lapsi huoneeseen, jossa on nappula, ja kun kielletään painamasta sitä, niin lapsi ei muuta haluakaan kuin painaa nappulaa. Mitä jos huoneessa oli piilokamera ja Adrien katseli koko ajan odottaen, kuinka monta tuntia kestäisi ennen kuin murtuisin?

Sillä olihan tämä nyt perhanan merkillistä. Oli merkillistä, että koko toimisto oli steriili ja järjestyksessä kuin suoraan *Amerikan psykosta*, ja sitten täsmälleen keskellä Adrienin työpöytää nökötti tuo yksi ainoa epämääräinen, pahaenteisen musta laatikko, joka pisti silmään ja kerjäsi – *aneli* – tulla avatuksi.

Bisnespahis kohtaa fiksun ja sanavalmiin naisen, joka saa miehen polvilleen – kirjaimellisesti.

Kukaan ei olisi arvannut, että Rian video työpaikan bileistä leviäisi netissä kulovalkean tavoin – ja maksaisi firman pahamaineiselle pomolle miljoonia. Eikä Adrien Cloutier anna virheitä anteeksi. Hän haluaa kostaa.

Ja niin Ria joutuu tekemään pirullisen diilin tuon vihreäsilmaisän, vaarallisen hurmaavan kihon kanssa. Sanavalmis Ria ei antaudu pomonsa kieroille käskyille helpolla, mutta sanojen ja kipinöiden lennellässä Ria huomaa Adrienin tylyn kuoren alla muutakin kuin kostonhimoisen bisnespahiksen.

KYRA PARSİ on kanadalainen kirjailija, jolla on omien sanojensa mukaan ”pieni” kirjojen hamstrausongelma. Hän vannoo, että tilanne on hallinnassa. *Pirullinen diili* on ensimmäinen osa seksikkäässä ja hauskassa **Pahat pomot** -sarjassa.

KANNEN KUVITUS: STUDIOSTOKS / ADOBE STOCK
KANSI: PIIA AHO